

TEST 1 (autoevaluare), NIVEL C2

COMPREHENSIUNE DE LECTURĂ. COMPETENȚĂ GRAMATICALĂ

25 de puncte

I. ÎNTELEGEREA UNUI TEXT SCRIS

15 puncte

A. Citiți textul și decideți dacă enunțurile de mai jos sunt adevărate (A) sau false (F):

Omul separat

Prietenul meu Samuel Beckett a murit pe 22 decembrie 1989. În ziua în care pentru el s-a sfârșit, pentru mine a început (...). Aproape toți cei care l-au văzut pe patul ultimei suferințe mărturisesc uimitoarea serenitate, „care semăna cu răbdarea unui sfânt“ (Robert Scanlan), cu care aștepta moartea. O aură ascetică l-a urmărit toată viața. A ocolit cu precauție atenția publică, era renumit pentru travaliul chinuitor pe fiecare cuvânt scris, iubea radical copiii, iar generozitatea sa a devenit legendară. „Dar, nu a fost un sfânt...” – spune scenografa Jocelyn Herbert gândindu-se la relația lui cu Suzanne Deschevaux-Dumesnil, partenera sa de o viață și, spre final, soția sa. A înșelat-o cu nenumărate alte femei, a băut prea mult și era, de fapt, obsedat de el însuși. „...și slavă Domnului că nu a fost un sfânt!”, continuă Jocelyn, care l-a cunoscut bine. Nu era, desigur, un sfânt. Chiar circumstanțele în care a cunoscut-o pe Suzanne, în ianuarie 1938 (el zăcea în spital, înjunghiat de un proxenet cu care nu se înțelesese la preț), nu evocă imediat sacrul. Dar avea, totuși, un aer mistic autentic, evident în fotografiile târzii. Era un păcătos de sfânt. Ionesco e mereu comparat cu el. Ba chiar există o dezbatere stupidă: „cine a scris prima piesă absurdă?”. Mai mult decât diferențele, tulburătoare sunt asemănările dintre cei doi: amândoi au avut o relație traumatizantă cu tatăl, amândoi trăiau un *love-hate* exasperant pentru țara în care s-au născut (când s-a mutat în 1939 în Franța, Beckett a spus unor prieteni că preferă o Franță în război, sub ocupație, decât o Irlandă în pace), amândoi s-au stabilit la Paris, amândoi au scris în franceză după ce primele producții literare au fost scrise în limba natală (Beckett: „Scriu în franceză pentru că e singura limbă în care poți să scrii bine fără să ai stil“), amândoi au ajuns la dramaturgie relativ târziu în viață. În fine, au avut o prietenie comună: Emil Cioran. Cioran: „Textul francez *Sans* se numește în engleză *Lessness*, cuvânt inventat de Beckett, ca și echivalentul german *Losigkeit*. Cuvântul acesta, *Lessness* (la fel de insondabil ca și *Ungrund* al lui Bohme), mă vrăjise într-atât, că într-o seară i-am spus lui Beckett că nu mă culc până nu găsesc în franceză un echivalent acceptabil. Ne-am gândit împreună la toate formele posibile sugerate de *sans* și *moindre*. Nici una nu ni s-a părut că se apropie de inepuizabilul *Lessness*, amestec de privațiune și infinit, vacuitate sinonimă cu apoteoza. Ne-am despărțit destul de dezumflați. Ajuns acasă, am continuat să-ntorc pe-o față și pe alta în minte acest amărât *desans*. Când eram gata să capitulez, mi-a venit ideea să caut în jurul latinescului *sine*. I-am scris a doua zi lui Beckett că *sine* mi se pare cuvântul visat. Mi-a răspuns că se gîndise și el la același cuvînt, poate că în aceeași clipă. Totuși, soluția noastră, s-o recunoaștem, nu era o soluție.

Un irlandez din Minnesota (ei da, există irlandezi născuți în Minnesota!), actor și autor dramatic, mi-a sugerat acum vreo zece ani să scriem împreună o piesă de teatru care se petrece într-o cafenea pariziană, la începutul anilor '80. Doi bătrâni, Sam și Gene, se întâlnesc întâmplător în cafenea. La început se evită, deși e limpede că se cunosc bine. Apoi încep să vorbească, la început rezervat, apoi tot mai destins. Se așează la masă, cer ceva de băut și conversația crește. Sunt doi scriitori, doi dramaturgi de imens succes, galonați care cu Nobel, care cu fotoliul de academician. Sunt contemporani în toate, în teme, în obsesii, în vocație, în scepticism. Scriu cam același fel de teatru și au ajuns, cam în același timp, pe culmea succesului. Deși locuiesc la Paris de decenii și împart gloria aceleiași meserii, cei doi nu și-au vorbit niciodată. Acuma, bătrâni, stau de vorbă pentru întâia oară. Explorează împreună toate cele ce i-au despărțit: glorie, bani, cohorte de fani, orgolii. Poate chiar femei. Poate chiar politica. Descoperă, totuși, că ceea ce îi unește e mai mult, mai semnificativ. Apoi, descoperă că i-a despărțit tocmai faptul că, în adânc, sunt atât de asemănători. Paradoxuri peste paradoxuri. La un moment dat, un grup de tineri intră în cafenea. Sunt și ei autori dramatici și încep să discute de-ale lor. Nu îi recunosc pe cei doi bătrâni. Dar le cunosc operele foarte bine, le-au învățat la

școală. Cei doi bătrâni îi sondează pe tineri: „Vă place Beckett? Vă place Ionesco?“. Se răspunde cu un hohot enorm. Tinerii dramaturgi îi socotesc de necitit, îi judecă nemilos, îi cred depășiți. Piesele lor au îmbătrânit, nu mai spun nimic sufletului de azi. Sunt uscate și abstracte. Dacă asta era norma acum 50 de ani, astăzi este rețeta sigură a eșecului. Pe cât de revoluționare erau piesele lor în anii '50-'60, pe atât de rebegite sunt acum. „Piesele nu rezistă. Poate doar scene sau replici. Dar nici acelea prea multe!“, va spune, tăios, unul dintre tineri. Tinerii ies valvârtej din cafenea. Cei doi bătrâni, clasicizați de premii supreme și academii seculare, rămân melancolici. Nu am scris niciodată piesa aceasta și nici măcar nu ne-am gândit la un final. E prea devreme.” (după Sever Voinescu, *Omul separat*, în *Dilema Veche*, 3-9 iunie 2010).

1. Samuel Beckett semăna cu un sfânt deoarece toată viața lui a fost un om răbdător.
2. Samuel Beckett scria cu multă ușurință.
3. Jocelyn Herbert este încântată că Beckett nu a fost o ființă desăvârșită.
4. Beckett și-a întâlnit pentru prima dată nevasta în vreme ce era internat.
5. Atât Beckett, cât și Ionescu și-au chinuit tatăl.
6. Beckett a găsit echivalentul perfect pentru cuvântul *lessness* datorită lui Cioran.
7. Cei doi croi din piesa încă nescrisă se evitau fiindcă semăneau.
8. Tinerii de la cafenea cred că piesele lui Beckett și Ionescu nu mai au azi nici un ecou.

B. Citiți textul și selectați răspunsul corect:

Mai puțin, dar mai bine

Întotdeauna am fost fascinat de gadgeturile electronice: de regulă mă seduc funcțiile ascunse, dimensiunea ludică a obiectelor utile, culorile contrastante, liniile de forță care ascund (de fapt, subliniază) motorase puternice și mecanisme ingenioase. Dar niciodată nu m-am gândit că aceste aparate pot fi privite ca obiecte de artă, necum să le întâlnesc într-o galerie sau un muzeu.

Acum un an m-a surprins decizia curatorilor de la Pinakothek der Moderne din München de a prezenta, într-o sală special dedicată, o expoziție despre istoria computerului personal: de la primele modele de Macintosh, solide, cu niște carcase parcă umflate cu steroizi, până la diafanul și supersonicul MacAir, trecând prin ecranele blindate ale laptopurilor Toshiba, deskt-top-urile pătrătoase & inteligente, construite de IBM și turnurile tunate ale creatorilor europeni, umplute cu tranzistori și circuite ieftine *made in China*. „Totul e design“ – scria, undeva, în catalogul expoziției. Așa e: designul dă funcției un corp. Fără un înveliș care să le susțină, roțile și circuitele ar fi triste și inutile.

Dieter Rams creionează, de mai bine de 40 de ani, carcasa produselor din gama Braun: ceas deșteptător, calculator de buzunar, periută de dinți electronică, nenumărate electrocasnice, combine muzicale etc. Mr. Braun – acesta e numele sub care e cunoscut Dieter Rams în SUA și în Japonia, unde a fost invitat să redeseneze diverse produse – a devenit, prin creațiile sale, un fel de guru al designului european. Museum für Angewandte Kunst din Frankfurt prezintă, până în septembrie, o retrospectivă a creației sale. Stilul minimalist explorat de Rams începând cu jumătatea anilor '50 – care a marcat definitiv identitatea vizuală a produselor Braun – a fost redescoperit, recent, de companii-gigant din domeniul echipamentelor electronice. Iar Apple, producător al computerelor Macintosh, s-a inspirat până la limita plagiatului din schițele lui Rams și din raporturile ingenioase dintre funcțional și estetic, promovate de designer.

Firma Braun, fondată în 1921, s-a angajat încă de la început să producă echipamente de calitate, însă de abia trei decenii mai târziu a început să se preocupe și de înfățișarea obiectelor: Erwin Braun a început să lucreze cu absolvenți ai (astăzi) legendarei Hochschule für Gestaltung de la Ulm. Managerul companiei avea un plan de afaceri care se întindea pe mai multe niveluri: obiectivele sale

economice erau susținute de o agendă socială bine articulată și de ambiții în ceea ce privește estetica. Ideea de la care a pornit Braun e că investind în design (pe vremea aceea, considerat un moft, un lux, ceva inutil), educi consumatorii și îi stimulezi să formuleze pretenții mai mari – ceea ce, pe termen lung, pentru o companie determinată să rămână în sectorul obiectelor de calitate, înseamnă o clientelă mai numeroasă și, până la urmă, un avantaj competitiv.

Prima misiune a tânărului Rams a fost să deseneze carcasa unui pick-up proiectat deja de ingineri. Schițele designerului stagiar au dezamăgit conducerea companiei: desenul era prea simplu, prea funcționalist, era lipsit de o amprentă personală. I s-a reproșat că e școlăresc, că nu sfidează în nici un fel competiția, că nu se adresează consumatorilor. Și, mai ales, că e alb – o (non)culoare pe care nici un alt producător de electronice n-o agreea. La insistențele designerului, schița a fost totuși acceptată. Nu numai că acel model de pick-up a avut un succes de piață formidabil, el a devenit o referință pentru numeroși alți creatori și a intrat în manualele de design. Impactul a fost atât de puternic încât compania Braun a rămas marcată, timp de decenii, de contururile simple, puternice și de albul lui Rams. Rams inovează într-un mod subtil. Pentru el, deviza e *less, but better*. „Lucrurile făcute ca să fie diferite sunt doar rar mai bune, însă cele făcute să fie mai bune sunt mai mereu diferite.“ Cu această concepție intră într-o polemică interesantă cu tendințele de acum și cu tot ce presupune societatea de consum în care parcă doar mărimea mai contează. Aici, curatorii expoziției au găsit o foarte bună modalitate de a prezenta dimensiunea unică – și prin aceasta, monumentală – a designului lui Rams: alăturând obiecte de larg consum desenate de artist cu obiecte similare, produse de designeri anonimi. Scopul acestei alăturări e asumat-tendențios: obiectele desenate de anonimi pot fi datate cu ușurință și par depășite, demodate, în vreme ce echipamentele proiectate de Rams sunt unice și accesibile, în același timp – deci au vocația universalului. Cum vă explicați altfel că primul model de iPhone e inspirat de un radio portabil Braun produs în 1955? (după Matei Martin, *Mai puțin, dar mai bine*, în *Dilema veche*, 3-9 iunie 2010).

9. Autorul vede în aparatele electronice niște

- a. piese de muzeu.
- b. jucării.
- c. simple obiecte funcționale.

10. După expoziția de la München, autorul a înțeles că aspectul calculatoarelor

- a. este neglijabil.
- b. înviorează mecanismele.
- c. nu are legătură cu funcția lor.

11. Designerul produselor Braun

- a. a fost un model pentru calculatoarele Macintosh.
- b. a desenat și schițele pentru calculatoarele Macintosh.
- c. a pus accentul doar pe latura estetică.

12. La înființarea firmei Braun nu existau preocupări pentru

- a. calitatea produselor.
- b. aspectul produselor.
- c. promovarea produselor.

13. Braun a văzut legătura între dimensiunea estetică a obiectelor și

- a. succesul imediat al afacerii.
- b. pretențiile conducerii firmei.
- c. înmulțirea clienților.

14. În tinerețe, schițele lui Rams au fost considerate

- a. geniale.
- b. competitive.
- c. impersonale.

15. Unicitatea obiectelor proiectate de Rams a fost scoasă în evidență la expoziție prin

- a. așezarea lângă produse similare anonime.
- b. selectarea unor obiecte de dimensiuni mari.
- c. datarea exponatelor sale.

A. Completați spațiile libere din textul de mai jos cu forma potrivită a următoarelor cuvinte:

<i>care</i>	<i>alții</i>	<i>a</i>	<i>cel</i>
<i>cei</i>	<i>al</i>	<i>un</i>	

De-a lungul istoriei, orașele mercantile de pe țărmul vestic1. Pontului Euxin au cunoscut dominația Romei. Astfel, chiar de la începutul sec. I d. Chr., ia ființă uniunea culturală 2. cinci cetăți vest-pontice: Histria, Tomis, Callatis, Dionysopolis (Balci) și Odessos (Varna). Timp de aproape două secole, reședința uniunii a fost stabilită la Tomis. Gazda poetului exilat Publius Ovidiu Naso, orașul a fost întemeiat în cadrul 3. amplu proces de colonizări grecești pe țărmul Pontului Euxin. Tomis s-a dezvoltat semnificativ în vremea împăratului Constantin cel Mare - din al 4. nume se spune că derivă numele actual al localității. Conform 5. surse, originea numelui localității provine de la sora împăratului, Flavia Maxima Constantia, în timp ce alții sunt de părere că orașul poartă numele unui cartier înfloritor al metrolopei, denumit probabil Constantiana sau Constantia, cu două basilici, dintre care 6. episcopală. Noul nume a fost folosit, mult timp, în paralel cu 7. tradițional și oficial, Tomis. (după www.evz.ro, 10 mai 2010).

B. Completați spațiile libere cu sinonimele cuvintelor subliniate:

Îmi aduc aminte gările în ianuarie, acum 20 de ani. În fiecare dintre ele, la capătul a cel puțin unui peron, o ceată de puștani cu *mutre* 8. încurcate se învârtă *năucă* 9. pe lângă valizele de lemn. Ultimele ore de civilie: doar bolnavii care așteaptă o operație grea știu ce înseamnă exact asta. Ce-o să fie? Cum o să mă descurc? Întrebările astea sună lemnos în pagină acum, după atâta vreme. Cam ca piciorul încălțat în bocanc, lovind cu sete valiza, să se ducă mai repede sub pat, la ora de inspecție. Am făcut armata la Craiova. Într-un sat mic, Carcea, pe numele lui. Unitatea militară, *ornată* 10. cu radare din toate epocile istorice (cred că-l aveau și pe cel al lui Decebal) se găsea *camuflată* 11. la capătul unui drum de țară (...) Armata a fost cea mai bună perioadă din viața mea. Cea mai frumoasă. Cea mai fericită. Vreți să știți de ce? Știu, nu vreți. Ce dacă: tot o să vă zic. A fost frumos pentru că n-aveam de ales. Absolut nimic din jurul meu nu necesita o *decizie* 12. Ceaiul era la 6 dimineața. Tura începea la 8. La prânz era fasole (ooo, unde ești tu, iahnie la cazan?). Părul era tuns lunar. Valiza era aliniată la capul patului. În ea nu se găsea nimic interesant. După o vreme, nici *măcar* 13. scrisori de acasă. Pur și simplu nu se întâmpla nimic. Nu trebuia să mă întreb ce va fi mâine, poimâine, în week-end. De fapt, eram sigur că mâine va fi *tot* 14. ca azi. Iar între aceste două zile, între prezent și viitor nu se afla nimic altceva decât opt ore de somn într-un pat identic cu toate celelalte. Uite, asta mi se pare și acum *orînduirea* 15. socială perfectă. Primești minimum necesar traiului, fără nici o deosebire de cel de lângă tine. Ți se spune ce să faci tot timpul, iar asta te *scutește* 16. de o mulțime de frământări. Predai libertatea la poartă și primești, *în schimbul ei* 17., liniștea. Liniștea absolută, aceea în care chiar ai timp să te concentrezi la esența ta, fără obiecte, poște, griji. Ce suntem noi, oamenii? Dacă am fost *vreodată* 18. mai aproape de răspuns, asta s-a întâmplat în armată. Știam. Simțeam. Înțelegeam. Din păcate, eliberarea mi-a *frînt* 19. înainte de vreme cariera de filozof... Dar tot mai țin minte câte ceva. Știu și acum cine sunt. Soldat Mîndruță, plansetist, UM 01848. Să trăiți! (după, Lucian MÎNDRUȚĂ, *Îmi iau valiza de lemn și plec*, în *Dilema Veche*, nr.314 - 18 februarie 2010).

C. Formați cuvinte noi pornind de la cele date în caseta din dreapta pentru a completa spațiile libere din textele de mai jos:

Ibrahim e un **20.** de pe străzile Teheranului cu un copil în brațe. **21.** e închiriat de la un mafiot local care îi ia lui Ibrahim aproape tot ce câștigă. Într-o zi, unul dintre colegii de apartament al lui Ibrahim pierde copilul în urma unei **22.** cu o prostituată, iar mafiotul cere o sumă fabuloasă. Debutul lui Nader T. Homayoun e atât ireverențios față de Iranul reflectat în presa internațională, cât și foarte indulgent și chiar **23.** cu clasele de la subsolul societății. *Tehroun* e, până aproape de final, un thriller de cartier cu rezonabil de mult umor (mai ales din partea unui amic de-al lui Ibrahim, un **24.** pîrpiriu cu legături în underground) și conflicte bazate pe diferențe de clasă.

- 20.** a cerși
- 21.** a suga
- 22.** a negocia
- 23.** sentiment
- 24.** ochelari

Vitamina A are un rol vital în **25.** De asemenea, aceasta **26.** vederea, iar lipsa ei duce la **27.** pielii. Vitamina C are un rol **28.** redă tonusul organismului, participă la eliminarea **29.** din organism. E **30.** numărul unu în combaterea gripelor și a infecțiilor, mărind rezistența organismului la infecții.

- 25.** a crește
- 26.** bun
- 27.** a usca
- 28.** infecție
- 29.** toxic
- 30.** amic

D. Completați textul de mai jos cu expresiile / cuvintele date:

cum care în locul potrivit pentru acestora
chiar dacă ca a în ceea ce privește

Religia - obligatorie în școală până la majorat

Religia rămâne neclintită din orarul elevilor, clasa a IX-a va fi cuprinsă în anii de gimnaziu, istoria și geografia vor fi studiate de elevii minoritari în limba română. În plus, copiii vor face obligatoriu 12 clase. Acestea sunt principalele modificări aduse noii legi **31.** educației, care iese astăzi aproape „cu forța” din comisiile Camerei Deputaților. „Dezbaterile nu vor fi prelungite, **32.** parlamentarii nu vor întocmi raportul final. Actul normativ va fi votat oricum în plenul Camerei”, avertizează reprezentanții guvernului, **33.** vor să accelereze adoptarea legii. **34.** titularizarea, aceasta rămâne la nivelul unității de învățământ care, **35.** noii legi, va organiza aceste examene. „Acest lucru ne mulțumește și suntem hotărâți să pichetăm marțea viitoare sediul parlamentului”, susțin reprezentanții sindicalistilor, care amenință cu greva generală și boicotarea examenelor naționale. Concret, pe perioada dezbaterilor, deputații au decis **36.** religia să rămână în trunchiul comun și să fie obligatorie fără posibilitatea ca elevii să poată alege o altă disciplină **37.** acesteia, așa **38.** era prevăzut în „penultima” formă a legii. „Asta după ce Patriarhia Română a cerut sprijinul parlamentarilor **39.** modificarea articolului respectiv”, spun pe la colțuri unii deputați care nu au fost de acord ca religia să fie materie obligatorie. Astfel, ca și până acum, părinții vor putea să refuze ca prichindeii lor să studieze această materie doar dacă fac o solicitare scrisă și, astfel, „situația școlară a **40.** se încheie fără această disciplină”. (după www.evz.ro, 7 mai 2010)

A. Sunteți noul director al celui mai mare spital din oraș. Întocmiți un raport către primăria orașului, în care prezentați starea proastă în care ați găsit spitalul când ați preluat conducerea. Propuneți câteva soluții pentru remedierea acestei situații și solicitați, în același timp, sprijinul primăriei pentru reformele pe care doriți să le faceți. (150 de cuvinte)

B. Scrieți o scurtă cronică pentru un film vizionat recent. (200 de cuvinte)

ÎNȚELEGERE ȘI EXPRIMARE ORALĂ. DISCUȚII PE MARGINEA UNUI TEXT AUDIAT

50 de puncte

I. ÎNȚELEGERE DUPĂ AUZ

20 PUNCTE

A. Ascultați o relatare despre filmul lui Cristi Puiu *Aurora* și decideți dacă enunțurile sunt adevărate (A) sau false (F):

1. În filmul *Aurora* joacă Cristi Puiu.
2. Acțiunea filmului începe la ora prânzului.
3. Spectatorul nu știe de la început de ce este prost dispus eroul.
4. Informațiile despre identitatea personajelor sunt foarte clare.
5. Filmele europene din perioada postbelică inventează pentru prima dată « prezentul cinematografic ».
6. Regizorii de după război renunță la ideea de a spune o *poveste* în filmele lor.
7. Multe din acțiunile personajului par să se repete la nesfârșit.
8. Regizorul apelează la mijloace tehnice pentru a *subiectiviza* lumea în care trăiește personajul filmului.
9. Filmul vorbește despre sfârșitul lumii.
10. Cristi Puiu înregistrează fluctuațiile radiațiilor solare.

B. Ascultați o relatare pe tema *La țară în oraș* și selectați răspunsul corect:

11. Soția lui Nea Petrică
a. este foarte slabă.
b. plânge tot timpul.
c. vorbește încontinuu.
12. Radioul de pe moto-bicicleta lui Nea Petrică
a. nu funcționează.
b. merge exagerat de tare.
c. este făcut din sârme vechi.
13. Nea Petrică își încălzește casa
a. cu gaz.
b. cu lemne din pădure.
c. cu lemne aduse din diverse locuri.
14. Câinii din Rahova-Ferentari erau legați cu lanțul de
a. cotețe.
b. garduri.
c. căsuțe.
15. Bătrâna din Mărginimea Sibiului
a. nu mai putea să coasă.
b. nu mai putea umbla bine.
c. era des vizitată de copii și nepoți.
16. Pe lângă drum poți vedea captele
a. unor copii.
b. unor bătrâne.
c. unor hortensii.
17. Pisicile din cartier mâncau
a. produse de la *pet-shop*.
b. rămășițe de la stăpânii lor.
c. produse vegetale.
18. Într-un cartier din Galați oamenii beau apă
a. din fântâni.
b. din țevi murdare.
c. de la robinet.
19. În cartierele muncitorești, gospodinele
a. fac curat.
b. taie porcul.
c. afișează broderii despre hărnicia gospodinelor.
20. Femeile de pe scară constituie o sectă
a. religioasă.
b. a celor care se uită tot timpul prin vizor.
c. a soțiilor de pensionari.

II. DISCUȚII PE MARGINEA UNUI TEXT AUDIAT

30 PUNCTE

Ascultați înregistrarea și exprimați-vă punctul de vedere în legătură cu opinia prezentată.

TEXTELE PENTRU EXERCIȚIILE AUDIO

TEST 1, NIVEL C2

A.

Note despre „Aurora” (I)

În filmul *Aurora*, Cristi Puiu își imaginează mișcările unui om în același timp „obișnuit” (cum se zice) și profund „bolnav la suflet” (cum iarăși se zice), personaj pe care regizorul însuși îl întrupează pe ecran, pe durata a circa 30 de ore (comprimate la trei ore de film), din vărsatul zorilor reci ai unei zile mohorâte de martie (cred) și până spre prânzul însoțit al zilei următoare, când personajul se autodenunță la poliție pentru uciderea a patru persoane. Această investigație (dacă „investigație” e cuvântul potrivit) e una complet behavioristă – din exterior. Și mai mult decât atât. Ca narator, Puiu nu numai că amână (și tot amână) livrarea acelor informații care i-ar permite spectatorului să reconstituie, cât de cât precis, cauzele stării sufletești (vizibil proaste) în care se găsește eroul. El amână (și tot amână) inclusiv livrarea acelor informații care, în majoritatea filmelor, sunt strecurate în dialog de cât mai devreme, alea privitoare la ce-și sunt personajele unele altora – tați, mame, soți, soții. Drumurile eroului îl tot aduc înapoi la un apartament în curs de renovare. Acolo, el e vizitat de un bărbat și de o femeie. Femeia ar putea fi mama lui, dar bărbatul? Întorcându-se mai târziu la apartament, eroul găsește acolo un alt bărbat, ocupat să dirijeze doi muncitori. Să fie șeful acestora? Nu, căci îi vorbește eroului ca unei rude. Dar ce fel de rudă? Puiu îngreunează la maximum munca spectatorului de a reconstitui „povestea” protagonistului. Care e sensul acestui joc? În 1968, Susan Sontag observa că o bună parte din cinema-ul european ambițios de după război, de la neorealismul italieni la Godard, pare angajată în efortul de a crea filme care să se desfășoare la timpul prezent. Sigur că, într-un fel, toate filmele se desfășoară la prezent (în sensul că tot ce vedem pe ecran e simultan prezent în fața ochilor noștri), dar, ceea ce remarca Sontag, era efortul de creare a unui prezent cinematografic „mai pur” decât cel din filmele de dinainte. Cum? Printr-o slăbire a atașamentului față de noțiunea clasică de „poveste” – o „poveste” fiind, prin definiție, ceva ce s-a petrecut deja. Asta antrenează firesc și o predilecție pentru un fel oarecum „behaviorist”, oarecum „din afară” – deci „antipsihologic” – de a vedea situații umane. De ce? Pentru că psihologia înseamnă cauzalitate (efectul x se trage din cauza y), deci înseamnă poveste. Pe când o artă cinematografică a prezentului – chiar a prezentului – nu poate fi decât, eventual, „o artă a efectelor psihologice care-și caută cauzele”. Filmul lui Puiu se înscrie ferm în această tradiție: pe lungi porțiuni din durata lui, prezentul du-te-vino-urilor misterioase ale eroului e aproape absolut – aproape că nu există nimic în afara lui, decât celălalt prezent continuu, acela al transformării zilei în noapte și al nopții înapoi în zi. Puiu îl obligă pe spectator să tot formuleze ipoteze în legătură cu lucruri care în majoritatea filmelor îi sunt servite pe tavă și să se concentreze pe fiecare conversație în căutare de indicii. De-aici intensitatea ca-de-halucinație a acestui prezent – de-aici și din repetitivitatea acelor du-te-vino-uri: la un moment dat s-ar putea crede că protagonistul oficiază niște ritualuri. Puiu nu recurge la nici unul dintre procedeele tehnice la care recurg de obicei cineaștii (de la expresionismul german și impresionismul francez încoace) pentru a deforma „realitatea obiectivă” a lumii în care evoluează un personaj, suprapunându-i „lumea interioară” a personajului respectiv, dar, cu toată „exterioritatea” sa și cu tot „behaviorismul”, *Aurora* e un poem vizionar, la persoana I, despre demoni interiori (violență în primul rând psihică, paranoia) și ce s-ar întâmpla dacă ei ar reuși să scape, dar și despre coacerea și veștejirea unei zile, urmată de coacerea zilei următoare, și despre viața care ar continua în jurul acelei apocalipse individuale. Ca artist, Puiu e un mare senzual, extrem de atent la vreme, la variațiile luminii etc.: în prima zi, vremea e urâtă, dar variată în urâtenia ei, în timp ce, în ziua a doua, soarele urcă pe cer și continuă să urce – într-un fel bate înainte de ora zece, în alt fel bate pe la unsprezece și ceva etc. (după Andrei Gorzo, *Note despre « Aurora »(I)*, în *Dilema Veche*, 26 mai 2010).

B.

Vecinul meu e cunoscut drept „nea Petrică“, în cartier. Locuim împreună binișor aproape de centrul Bucureștilor. Nea Petrică nu are slujbă. Se întreține din mărunte reparații ici și colo, iar în curtea lui găsești lămpi vechi cu gaz, lăzi de Coca-Cola, toate nuanțele de gresie și faianță care se vând la marginea orașului, flori de plastic puse pe magazia șuite unde ține pisicile iarna, cazmale, țevi, sârme, chei franceze și pe nevasta lui nea Petrică – o prezență sonoră subțirel-tânguitoare și de neoprit. Spectaculoasă cu adevărat, o mașinărie davinciană, e motocicletă cu care umblă prin cartier, o adunătură de fiare și sârme aparent fără noimă, făcută din trei sute de bucăți; șaua unui scuter, roți de bicicletă, o mică remorcă în spate în care își cară bricolajele și un radio funcțional. Prea funcțional. Nea Petrică stă într-o casă pe care plătește o chirie modică la stat. Refuză să se racordeze la gaz pentru că e prea scump. Iarna se încălzește cu lemne adunate de te miri unde și bea vin fiert de la Babanu. Nea Petrică e mahalagiul tipic (în sensul primar al cuvântului), cu nostalgie după lunca de acasă. Senzația de altă lume, de data asta una pur rurală, e și mai adâncă mai spre periferie, unde petice întinse de cartiere de case au scăpat demolărilor. Acum mai mulți ani am ajuns în Rahova-Ferentari (pentru cei care nu cunosc așa bine Bucureștiul, e o zonă cu renume prost), unde am nimerit fix în mijlocul unui sat. Căsuțe mici, unele mai cochete, altele mai prăpădite, ascundeau după garduri șiruri de roșii și găini. Orice trecător pe stradă era petrecut de lătrăturile câinilor înlănțuiți de cotețe și de priviri curioase. Am vizitat acolo o bătrână care avea 93 de ani. Venită în tinerețe din Mărginimea Sibiului, cusătoreasă, și rămasă în cartierul bucureștean din care n-a ieșit mai mult de trei-patru ori. Picioarele o cam lăsaseră, însă mâinile, chiar atinse de artrită, se mișcau cu iuțeală pe un soi de goblen. Măritată la București cu un „meseriaș“, avea copii și nepoți care o mai vizitau arareori. O istorie măruntă a multora dintre noi și o fantastică dulceață de nuci verzi. Curtea îngustă cu asfalt peticit și crăpat în mii de locuri, o fâșie lunguiață de pământ, pe lângă gard, pe care creșteau hortensiile cu inflorescența adunată în mari globuri vegetale, ca niște capete grele. Pisici bine hrănite cu resturi de la masă, care n-au auzit în viața lor (și nici stăpânii) de un *pet-shop*. Aceași lume semirurală am căutat-o și în alte orașe. Am găsit într-un cartier mărginaș gălățean nu sat, nu deal-vale, nu „Miorița“, nu hibridul cu orașul; am găsit pur și simplu o lume uitată în mizerie. Apă curentă nu era. Cea scoasă din puțuri ajungea la suprafață măloasă și urât mirositoare. Copiii erau zdrențăroși, desculți, blonzi și mucoși. Părinții – agresivi. Totul la câteva stații de autobuz de centrul orașului. Oamenii dădeau vina pe Primărie că n-ar fi făcut nimic pentru ei. Am întrebat și mi s-a spus că țevile de apă ar fi trase, dar că nu vrea nimeni să plătească să și le bage în curte. Nu știu care e adevărul. Poate nicăieri nu trăiește mai reprezentativ această lume deznăscută decât în blocurile muncitorești făcute prin anii '60-'70. Unde viața din apartamente viețuiește cu ușile deschise și cu papuci sau pantofi vechi lăsați la intrare. Unde toată lumea știe ce a gătit toată lumea. Unde câte o nevastă mai are pe faianța din bucătărie – prins în ventuze – un ștergăraș brodat: „Gospodina bună face casa bună“. Unde, în lipsa unei curți, viața se revarsă prin fața blocului, pe băncuțe și pe trotuare, iar sâmbetele și duminicile se meșterește ritualic la câte o Dacie cu care se aduce porcul de acasă. În blocurile astea, un chiraș oarecare e suspectul de serviciu și are ceva timp de petrecut până câștigă bunăvoința câtorva tanti de pe scară, adunate împreună în secta celor care au un semn rotund în jurul unuia dintre ochi; semnul vizorului de la ușă. Pe bărbați îi recunoști, ca făcând parte din lumea asta, după salutul militar: „Să trăiți!“. Majoritatea sunt acum la pensie, fabricile în care au fost aduși să muncească s-au cam închis. Împreună împletim lumea pestriță a orașelor românești (după Selma Iusuf, *La țară în oraș*, în *Dilema veche*, 20-26 mai 2010).

DISCUȚII PE MARGINEA UNUI TEXT AUDIAT

Trebuie să se înțeleagă faptul că o carte nu este suportul prin care ea ajunge la public. O carte este textul, nu mediul prin care ea este transmisă. Faptul că acest text este scrijelit în piatră, că este tipărit pe hârtie sau că este în format electronic nu reprezintă decât un amănunt care privește forma, nu esența cărții. Dintre diferitele modalități de imprimare a unui text pentru a putea ajunge la cititor trebuie văzut care prezintă cele mai multe avantaje. Dacă facem o comparație între avantajele pe care le are cartea tipărită față de, să spunem, tablita de lut, desigur că vom alege cartea tipărită. Același lucru se întâmplă însă și dacă ar fi să comparăm cartea așa cum o știm noi azi, tipărită pe hârtie, cu cea în format electronic.

CHEIA EXERCITIILOR

ÎNȚELEGEREA UNUI TEXT SCRIS:

A. 1. F; 2. F; 3. A; 4. A; 5. F; 6. F; 7. A; 8. F; B. 9. b; 10. b; 11. a; 12. b; 13. c; 14. c; 15. a.

GRAMATICĂ ȘI VOCABULAR:

A. 1. al; 2. a; 3. unui; 4. cărui; 5. altor; 6. una; 7. cel.

B. 8. figuri; 9. dezorientată, zăpăcită; 10. împodobită; 11. ascunsă; 12. hotărâre; 13. cel puțin; 14. la fel; 15. organizarea; 16. ferește, dispensează; 17. drept compensație, în locul ei, ca echivalent; 18. cândva; 19. întrerupt, oprit, curmat.

C. 20. cerșetor; 21. sugarul; 22. negocieri; 23. sentimental; 24. ochelariștii; 25. creștere; 26. îmbunătățește; 27. uscarea/uscăciunea; 28. antiinfecțios; 29. toxinelor; 30. inamicul.

D. 31. a; 32. chiar dacă; 33. care; 34. în ceea ce privește; 35. potrivit; 36. ca; 37. în locul; 38. cum; 39. pentru; 40. acestora.

ÎNȚELEGERE ȘI EXPRIMARE ORALĂ. DISCUȚII PE MARGINEA UNUI TEXT AUDIAT

ÎNȚELEGERE DUPĂ AUZ:

A. 1. F; 2. F; 3. A; 4. F; 5. F; 6. A; 7. A; 8. F; 9. F; 10. A; B. 11. c; 12. b; 13. c; 14. a; 15. b; 16. c; 17. b; 18. a;

19. c; 20. b.

Barem și criteriile de punctare pentru testele de limba română

Nivelurile C1 și C2

Elaborarea unui eseu pe o temă dată: 25 de puncte

A. 10 puncte

- a. Conținut: 2 puncte
- b. Adecvarea și diversitatea lexicului: 2 puncte
- c. Coerența textului: 2 puncte
- d. Corectitudine gramaticală: 2 puncte
- e. Stil și registru: 2 puncte

B. 15 puncte

- a. Conținut: 3 puncte
- b. Adecvarea și diversitatea lexicului: 3 puncte
- c. Coerența textului: 3 puncte
- d. Corectitudine gramaticală: 3 puncte
- e. Stil și registru: 3 puncte

Discuții pe marginea unui text audiat: 30 puncte

- a. Conținut: 6 puncte
- b. Adecvarea și diversitatea lexicului: 6 puncte
- c. Fluența: 6 puncte
- d. Corectitudine gramaticală: 6 puncte
- e. Tehnici de comunicare: 6 puncte

Indicații adresate evaluatorului pentru proba de *Gramatică și vocabular*:

Pentru secțiunea **Gramatică și vocabular**, se va împărți numărul total de puncte la numărul de poziții și se va obține punctajul pentru fiecare poziție. La nivelurile C1 și C2 se acordă pentru această secțiune 10 puncte, adică 0,25 puncte pentru fiecare poziție din exercițiu.

Indicații adresate evaluatorului pentru proba de *înțelegere după auz*:

Fiecare text se va asculta de câte două ori.

Înainte de prima audiție, candidatul va beneficia de **un minut** pentru a citi cerința și indicațiile. După prima ascultare, acesta va avea la dispoziție încă **30 de secunde** pentru a reciti indicațiile și a-și formula o primă variantă de răspuns.

După a doua ascultare, candidatul va finaliza completarea răspunsurilor în maximum **30 de secunde**.